

Persilleklubben

Odense

50 år

Et eventyr om Persillerne

Fremført af Torben Iversen ved Persilleklubben Odenses jubileumsfest d. 19. april 2024 på Møllekroen.

Forfatter: Torben Iversen.

I mandegården – en fortælling om solskin og frihed i blomst i urtehaven.

Nu skal jeg fortælle en historie, som jeg selv har hørt, da jeg var lille. Når jeg side har hørt den, synes jeg, at den er blevet kønnere, for det går med historier som med mange mennesker – de bliver kønnere og kønnere med alderen. Og det er så fornøjeligt!

Jeg vil fortælle en historie om lykken. Nogen ser den år ud, år ind, andre kun i visse åringer, på en enkelt dag, ja, der gives mennesker, som kun én gang i deres liv ser den, men se den gør vi alle! Det er det glædelige!

Lykken er en gave, en lykkelig gave, en lykkegave! Den lægges ikke umiddelbart lige ved vuggen, men et sted i den vide verden, hvor man måske mindst venter at finde den. Nogen finder den ved et lykketræf, en tilfældighed, andre må have en hjælpende hånd, en kammeratlig snak, et kærligt klap på skulderen for at finde den. Men lykkegaven er der! Den findes virkelig! Det er da mageløst, og det er ganske vist!

Nå, men vi vil begynde ved begyndelsen, og den var i en herregårdshave lige midt på Fyn, det lille kongeriges grønne hjerte. Fyn, Danmarks have, hvor alt andet er vand ved siden af. Der var så dejligt ude på landet og i herregårdshaven, som solen skinnede på, når det var forår.

Og det var det! Forår!

Haven var ved et plankeværk delt i tre dele. Den ene var prydhaven, hvor alt med storagtig stads var på sin rette plads, og alt vokste og vokste – fornuftigt og forudsigeligt. Den anden del var køkkenhaven – og hvad der ikke kan komme ud af den! Men den og prydhaven var forbeholdt fruentimmere, frøkener og madamer! Og smukke var de, derom ingen tvivl! Den tredje del af haven var den mest spændende, for her vokste rødderne, og hvor de gror, sker der virkelig noget – og det gjorde der! Og det er just dér, hvor historie blomstrer og står i fuldt flor!

Tænk, hvad små frøcorn kan blive til!

Der blev gjort klar til gilde, rødderne, persillerødderne havde en stor fejring i vente. Ja, nu skal I bare høre! I urtehaven vokste ganske tæt ved hverandre mælkebøtten, purlæget og persillen. De to første stod i skyggen fra det gamle egetræ, mens persillen stod lige dér i lysningen ved det ligeså gamle stamtræ, den havde fundet en plads i solen, der var varmt og godt, og den nød det, nød livet dagen lang fra den første morgendug til nattergalens sang.

Persilleklubben

Odense

50 år

Mens persillen soled sig og krusede sig i velbehag, stod de to skyggeplanter og kanøfled hinanden. Misvækst! Sagde den ene. Ukrudt! De skulle rigtignok luges ud! Sagde den anden. Og så tav de. Men kun kort.

Uønsket, det er, hvad De er, mælkebøtte, sagde purløget. Jeg hedder Løvetand, sagde mælkebøtten, så hold De Deres bøtte, sur-løg!

Må jeg være fri, sagde purløget. Fuldebøtte, det er, hvad De er! De gør ingen gavn overhovedet! De er gul i ansigtet og grøn af misundelse!

Sludder, snerpede mælkebøtten, men jovist er jeg gul, men De er jo hul! Der er slet ingenting i Dem, magre siv! Jo, der er! Der er smag, aroma! At De ved det! Hvorimod De kun er til besvær! Føj! Sur-Løg! Føj! Løg!

Hold inde purløg! Husk De kun på at "poor" på det angelsaksiske verdenssprog betyder fattig. Og det er, hvad De er!

Nej, det pureste guld er i mig, det pureste løg! Løgets øjne løb i vand!

Nej, fattig er De – de bliver bare klippet midt over og ender Deres dage på æggekage! Hvad gavn gør det? De passer bedst på møddingen! Og så talte de ikke mere til hinanden, men stod hver især på deres stilk med bevidstheden om, at de havde svaret godt for sig! Og det er altid noget!

Stik en finger i jorden! Endelig blandede persillen sig! Den havde stået stiv, tankefuld og stille og hørt hvert et ord, der blev sagt!

Hvorfor bruger I al jeres kraft og energi på skænderi, når livet er så vidunderligt, så ubeskriveligt dejligt at leve? Hvorfor nyder I ikke solskinnet, den friske luft, den livgivende regn, det spirende grønne, den blå himmel og bare at være til?

Mælkebøtten sagde ingenting, den havde travlt med at brede sig, men purløget sagde: Persille, De er så kultiveret! Jo tak, sagde persillen. Jeg er ganske rigtigt en kulturplante! Fortæl om Dem selv, bad purløget.

Nuvel! Svarede persillen, og nu lyttede mælkebøtten vist også med... Jo, sagde persillen – og det helt uden at høre – jeg er af ganske fin slægt, nogen siger, jeg er toårig – men det er vrøvl og latin, jeg er halvtreds, skal jeg sige Dem!

Ja, i kongens København blev der for over et halvt århundrede siden rigtig gjort stads af mig, slået kreds om mig, og det af de allerfineste herrer – de mest noble – ja tænk en gang.

Og det er ikke mælkebøttesnak: Hvad rimer på møller? Purløget skulle lige til at svare, men persillen havde talt sig varm: Det gør Tåsinge! Og hvad rimer på gammel gris? Simon Spies!

Og den morsomste mand i det hele kongerige, var også med – det det Passer!

Siden er mange flere persillerødder kommet til, fra land og by, fra kælder til persillekvist. Vi kendes på den gyldne nål: Glem aldrig den! Det er dyrt! Persillen smilte alligevel og tænkte på halvtreds år i solen!

Fjern det persillesmørrede grin! Angreb både mælkebøtte og purløg! Må vi være her?

Ja, selvfølgelig, sagde persillen. Jeg lader mig ikke kue! Vi persiller er skærmpflanter – og ganske kønne planter, som I ser! Men skærmpflanter er vi, vi skærmer hinanden, hjælper og støtter hinanden, selvfølgelig hakker vi da også på hinanden, det har vi persillehakkeren til, men i vores helt igennem enestående persillehakkeorden gælder det, at jo mere vi hakker des mere står vi sammen, både i tykt og tyndt, for halvtreds år siden mest i tyndt, nu mest tykt i tykt – vi er jo leve-persiller, at leve er at leve!

En ægte persille hopper ikke med på den første den bedste dille, vi har både livmål og livnål! Man kan både være kruset og tynd i toppen!

Persille giver krydderi på tilværelsen – både kruspersille og bredbladet!

Bredrøvet, mener De, forsøgte mælkebøtten!

Det er Dem, der breder Dem! Gav persillen igen! Persille indeholder olie, og oliestanden skal hele tiden holdes ved

Persilleklubben

Odense

50 år

lige, den der smører godt, som de jo nok ved! Så der skal ofte hældes på og kun de ædleste dråber i selskab med andre persiller.

Vi er åndfulde – og bekæmper dårlig ånd og dårlig ånde! Persille kan ikke fryses, at De ved det! Så bliver den giftig, derfor bliver ingen persiller frosset ud, når man først er inde i varmen, så bliver man der – og det gode humør stiger en grad eller to!

Og så skal vi rigtig smovse i stegt flæsk og persillesovse! Torsk og Dorsk må svømme – og flyde ovenpå – og så hælder vi væske på igen! Livet er herligt! Ja, selvom verden lige nu truer med ufred og krig – og er helt af lave, så må vi aldrig, aldrig glemme, at livet er en lykkegave!

Hver dag skal leves til sidste dråbe. Vend bøtten, løvetand og purløg, kom med ud i solen, i lyset, i livet!

Livet er jo kun en kort stund, og derfor er der endnu mere grund til at nyde det, elske og dyrke det!

Ja, ja. En persiller er af og til godt pyntet, men persille er ikke kun til pynt, vi giver smag på hver eneste dag, jo mere pesto bedre!

Og blandt vore stolte traditioner er velgørende donationer!

Der blev stille i urtehaven! Alt var på rette plads! Ikke noget persille-rod!

En lun aftenbrise killede persillen og de andre rødder!

Der skal til livet ydes – og så skal livet nydes! Alle tre havde nu den samme fornemmelse, den samme følelse af, at livet selv er det dejligste eventyr, for det er det jo!

Det betyder ikke, at det bare skal være let.

Nej! Vorherre giver os nødderne, men han knækker dem ikke for os. Det må vi selv klare.

Et lykkeligt liv består af sol og regn, lys og skygge, sorg og glæde, Per og Sille – men livet er det dejligste eventyr!

Ja, Vorherre har nu i et halvt århundrede skænket os persillen, lagt frøcorn og ladet dem gro – og det bliver han ved med, så må vi selv krydre livet med den og bruge lykkegaven, vi har fået, med hjerte og forstand til glæde for hver persille-guttermand!